

alle os Venner af Folkesagen her i denne Egn, og hvis Minde endnu lever iblandt os som et af vore skønneste og helligste.“

„Jeg forstaar ikke . . . hvem De mener,“ sagde Emanuel langsomt og saa' studsende paa ham.

„Hvem jeg mener?“ gentog Væveren og blev ved at stirre paa Kapellanen, som om han med sit Blik vilde trylle ham fast til Stolen. „Ja, hvem kan jeg vel mene andre end hende, der af alle Mennesker ogsaa stod Dem nærmest, Hr. Pastor Hansted, og som nu længst er forløst fra alle Sorger og Smerter Deres Fru Moder.“

Det gav et Sæt i Emanuel. Havde han hørt rigtigt?

„Min Moder?“ udbrød han, halv højt, — og uvilkaarligt søgte hans Øjne den lille Samling Portræter paa Væggen mellem Vinduerne.

„Ja, det var jo rigtignok, forinden hun blev Kapellanens Moder, at hun var det for os Folkevenner, som vi aldrig skal glemme hende . . . skønt vi da ogsaa fik Beviser paa, at hun ikke helt slog Haanden af os, fordi hun blev Deres Hr. Faders Kone. Men nu kan De da nok forstaa, Hr. Pastor, hvad for en Stolthed og Glæde der blev hos os, da vi fik at vide, at det var Fru Hansteds Søn, vi skulde have til vor Kap'lan.